

„Podkovičky zazvoní,
jede zima na koni.
Znovu zase po roce
budou bílé Vánoce.”

A potom měsíc rozcinkal hvězdičky a mráz vyzváněl na rampouchy.

JAK VÁNOCE MÁLEM BYLY NA BLÁTĚ

Doma sedělo Jaro v květovaných šatech a Léto jen tak nalahko v koupacím plášti. Ve světnici bylo teplo a příjemně, ale na okno bubnoval déšť a v komíně pískal vítr na sedm píšťal.

„Už by tady měl být,” řeklo Jaro.

„Musí přijít každou chvíli,” odpovědělo Léto a vtom se dveře otevřely.

Na prahu stál Podzim. Rázem za okny ustal déšť a začalo sněžit. Podzim se hrnul dovnitř, ale Jaro ho zarazilo:

„Děláš tápoty, kdo to má uklízet?”

Podzim se vyzul z gumových holínek, dal Jaru i Létu pusu na přivítanou a zeptal se:

„Zima už je venku?”

Jak se můžeš tak hloupě ptát? Jeden z nás vždycky musí být venku,” řeklo Léto a postavilo na, čaj, aby se Podzim po službě v plískanici zahřál.

„Já vím,” hučel Podzim, „my se přece všichni ne-sejdeme ani o Vánocích.”

Je to tak, rodina má být o Vánocích pohromadě. Jaro, Léto, Podzim a Zima jsou taky jedna rodina, ale doma se všichni spolu nikdy nesejdou. Když Jaro probudí přírodu a vrací se domů, Léto už odchází do světa. Musí dohlédnout, aby na polích a v sadech všechno zráló, aby sluníčko o prázdninách hrálo a děti se mohly koupat.

A když přijde domů, už je venku Podzim. Musí zařídit, aby deště nebylo moc ani málo, aby vítr foukal dětem do draků, ale zase aby nebral lidem střechu nad hlavou. A než se vrátí, vyjede Zima. Zakrývá všechno sněhovými peřinami, aby nic nezmrzlo, a po stráních sype sníh na sáňkovačky a lyžovačky.

Jaro, Léto a Podzim seděly u stolu, pily čaj a byly rozmrzelé, že zas ani o Vánocích nebudou všichni pohromadě. Na stole ležela hromádka dopisů a vánočních blahopřání, ale nikdo ani nebyl zvědavý, co jim kdo píše.

„Nedá se nic dělat. Svátky jsou za dveřmi, napeču trochu cukroví,” vstalo Léto od stolu. „A ty bys mohl zatím uklidit.”

Podzim nadul tváře, že vyluxuje, a světnicí to zafíčelo, až se dopisy rozlétly.

„Nefič tolik,” okřiklo ho Jaro a sbíralo dopisy. Nad jednou pohlednicí vykřiklo radostí: „Zima nám píše!”

„Přečti to honem,” otočilo se Léto od pečení a Jaro četlo:

Posílám vám srdečný pozdrav.

Jsem zrovna v Nasavrkách a mám moc práce, abych všechno přikryla. Je tu hrozný mráz a holomrazy jsou pro pole to nejhorší. Dobře si doma zatopte, ať nikdo nenastydnete.

Přeji vám radostné Vánoce.

„Jaképak radostné Vánoce, když tu s námi nebude,” povzdychlo Léto.

„Mám toho právě dost. Jdu pro ni,” řeklo Jaro a vykročilo ke dveřím.

„V těch šatičkách? Půjdu já!” zadržel je Podzim,

nazul si holinky, kolem krku si uvázal šálu a vyšel ze dveří.

Kudy šel, tam sněžení přešlo v déšť, a kam šlápl, sníh se měnil v kaluže. Když došel k Nasavrkám, uviděl na poli Zimu, jak se lopotí s duchnami sněhu.

„Ahoj,” zahučel jí za zády.

„Fuj, to jsem se lekla,” otočila se po hlase Zima, „kde se tu bereš?”

„Jdu pro tebe. Pojd' domů!”

„Máš rozum? Až přijde Jaro, potom mohu jít.”

„Jsou Vánoce. A o Vánocích má být rodina pohromadě.”

„Bylo by to pěkné,” pokývala hlavou Zima, „ale z nás čtyř musí být přece pořád jeden ve službě.”

„Pro jednou se to nezblázní. Jen pojd’,” pověděl na to Podzim, vykročil k domovu a Zima za ním.

Doma se už nemohli dočkat, jestli Podzim Zimu přivede. Jaro vyšlo na zápraží vyhlížet a petrklíč hned zlatým klíčkem otvíral zem, že prý už je jaro. Léto vykouklo oknem a rázem bylo horko na koupá-

ní a zmrzlináři začali dělat zmrzlinu. Sotva Podzim a Zima vešly do dveří, už drnčel telefon. Ze sluchátka se sypalo jako krupobití:

„Tady je meteorologický úřad. Co to vyvádíte? My hlásíme příchod studené fronty, husté sněžení a mráz, a vy si děláte oblevu! Vždyť jsme lidem pro smích!”

„Komu voláte?” zeptal se Podzim.

„Zimu. Kdo je u telefonu?“

„Podzim.“

„Promiňte. To nám asi přeskočilo.“

Sotva Podzim položil sluchátko, telefon drnčel znovu.

„Je tam Zima?“ ozvalo se.

„Není. Topíme. Zatopte si taky,“ řekl Podzim a zavěsil.

Nic si nepomohl, protože telefon zvonil znovu a zase. Volali hokejisté, že jim led taje pod nohama. Volali kožešníci, že takhle přijdou na mizinu.

Volal skřivan, jestli už má vrznout, a volala železnice, jestli už má zavést letní jízdní řád. A jedna paní volala, co je to za bláznivé počasí. Jen domovníci si libovali, že nemusejí zametat sníh.

Ale copak se dá kvůli domovníkům měnit počasí?

„Takhle to nejde. Musím zase ven, aby Vánoce nebyly na blátě,“ řekla Zima a oblékla si kožíšek. Léto jí strčilo do kapsy trochu vánočního cukroví, všichni si popřáli pěkné svátky a Zima vyjela.

Kudy jela, zvonily rolničky a padal sníh.

JAK ŠIŠKA ANEŽKA PŘÁLA LIDEM VESELÉ VÁNOCE

Čáp má jednu nohu, když stojí, a dvě nohy, když chodí. Stonožka má noh, že ani neví kolik. Lež má krátké nohy, pavouk zase dlouhé. Nohy má kuň, stůl, zajíc, pan učitel, kdekdo má nohy. Má je taky fotoaparát, ale u fotoaparátu se nohám říká stativ.

V ateliéru stál na vlastních nohách čili stativu starý deskový fotoaparát a dělal fotku kočce. Díval se na ni hledáčkem a povídal: „Hlavinku, prosím, kapánek napravo.“

Kočka pootočila hlavu trošku napravo, fotoaparát se na ni znovu hledáčkem podíval a řekl:

„Teď je to správné. Pozor, vyletí ptáček.“

Z fotoaparátu vyletěl moc roztomilý ptáček, kočka se usmála a se zalíbením vzdychla: „Ten je!“

A na fotografii byla kočka, jak se pěkně usmívá.

„Chacha,“ ozvalo se ode dveří a starý fotoaparát se otočil. Ve dveřích stál nový fotopřístroj na kinofilm a chechtal se.

„Čemu se smějete?“ zeptal se ho starý deskový fotoaparát.

„Tomu triku s ptáčkem,“ řekl fotopřístroj na kinofilm, „to je, pane, pro kočku.“

Jak to, že pro kočku?“ rozzlobil se ptáček, ač vypadal, že se zlobit neumí.

„Kam bychom přišli, pouštět každému ptáčka. Dědo, to musí lítat šup, šup, obrázek za obrázkem.“

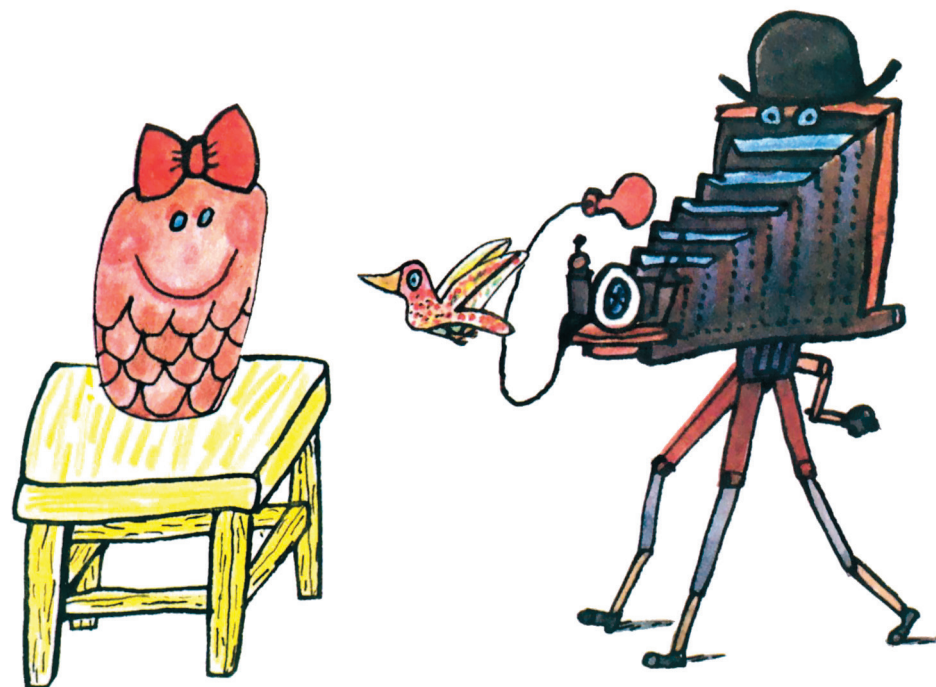
„Co jste vlastně zač?“ zeptal se ho starý fotoaparát.

„Jsem váš nástupce. Máte jít na odpočinek,“ řekl nový fotopřístroj a podával mu lejstro, ve kterém to bylo napsáno.

„Já vím, ale nemyslel jsem, že tak brzy. Co si počnu bez ateliéru?“ řekl smutně starý fotoaparát.

„Nikdo vás nevyhání. V rohu je volný regál, můžete se tam zařídit.“

Starý deskový aparát svěsil hlavu, fotografický ptáček svěsil křídla a šli na odpočinek. Nový fotoaparát se rozkročil a sekal obrázek za obrázkem, šup, šup, jen to lítalo. Fotku do občanského průkazu, další prosím, do řidičského průkazu, další prosím, babič-

ce na památku, další prosím, fotky bez ptáčka a bez úsměvu.

Starý deskový aparát odpočíval na regále, ale lenošit ho dlouho nebavilo.

Ráno fotografický ptáček zacvrlikal budíček, fotoaparát si protřel oko, spustil hubené nohy z regálu a řekl:

„Co budeme celý den dělat?“